

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Grøn ungdom og grå sjæle

Citation: Hjortø, Knud: "Grøn ungdom og grå sjæle", i Hjortø, Knud: *Grøn ungdom og grå sjæle*, 1911, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_07-shoot-idm139873482410752/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grøn ungdom og grå sjæle

tømte sit glas, takkede med utydelig stemme og så ned for sig. En anonym beundrer sørgede for at hans glas straks blev fyldt igen.

Skage drak godt. Hen på aftenen blev han begejstret, han stemte sine knyttede næver ned mellem to glas, hejsede sit udhulede kadaver to alen op over bordpladen og holdt med hul og råbende stemme en lang tale, hvori han lovede at ville blive en stor digter. Det var et gyseligt og profetisk syn. Håret faldt ham ned i tindingerne, og hans kinder blev endnu mere hule, idet han lukkede munden højt op. Men vi troede på ham. Kun en stor digter eller en stor nar vilde vove at profetere sådan om sig selv. Vi hørte på ham i største alvor. Selv jeg følte mig ikke fristet til at smile. Det latterlige havde her en dimension, der hævede det op til det sublime.

Henrik Skages blomstringstid begyndte først rigtigt med hans indtræden i vor klub. Vi kunde med stolthed sige, at vi havde betydet noget for hans udvikling. Han drak mere end vi andre og tog imod alt, hvad der blev budt ham. Torsild, som en af de mer velhavende, optrådte som hans næssen, trakterede på ham og lånte ham penge. Skage drak meget. Når jeg fra min nuværende respektable stilling ser tilbage på den tid, må jeg kalde det, at han blev forfalden, men det var en

børgelig gløse, som vi den gang ikke fandt det passende at benytte os af.

Den, han sluttede sig nærmest til, blev mærkeligt nok mig, og anledningen var en krans af dødningshoder, jeg havde tegnet på etiketten af en løn flaske. Skage opdagede min dekoration henne fra et andet bord. — Hvad er det? skreg han, nej hvad er dog det? Og han rejste sig, fægtede med sine lange arme og slog sig på lårerne, hvorved han kom til at ligne en gorilladrenge, der fra at gå på fire, øver sig på at gå på to og har fundet en overgangsstilling ved at lægge hænderne på knæerne.

De har jo et udpræget makabert talent, skreg Skage. Har De aldrig prøvet på at sætte det dær på vers?

Det havde jeg ikke, men vi fulgtes ad hjem den aften, i samtale om døden.

Det var mig, der gav Skage ideen til hans store digt „Brandtomten“. Jeg udviklede for ham min opfattelse af forholdet mellem halvfjerdsernes mænd og halvfemsernes ungdom, og jeg tør nok sige, at min ide slog ned i ham. „Brandtomten“ var et betydeligt, brændende og bittert, hårdt og svovlet digt. „De hærgede grunden for os, der skulde komme efter,“ hed det; „de har givet os ild for regn; aske for græs.“

Der blev læst i klubben under stor begejstring,